

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. [REDACTAT]

Î N C H E I E R E

Ședința publică din 22 octombrie 2020

Instanța constituită din:

- **Complet de judecată**

Președinte [REDACTAT] - judecător

Judecător [REDACTAT]

Judecător [REDACTAT]

- **Grefier**

[REDACTAT]

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public [REDACTAT] – procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov

Pe rol fiind soluționarea apelului declarat de inculpatul [REDACTAT] împotriva sentinței penale nr. [REDACTAT] din 4 august 2020, pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul penal nr. [REDACTAT] 7/2018*.

Dezbaterile în cauza de față s-au desfășurat în conformitate cu dispozițiile art. 369 Cod Procedură penală, în sensul că toate afirmațiile, întrebările și susținerile celor prezenți, inclusiv ale președintelui completului de judecată au fost înregistrate cu mijloace tehnice audio.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă apelantul inculpat [REDACTAT] prin intermediul videoconferinței realizată la locul de deținere al acestuia, respectiv Penitenciarul [REDACTAT] asistat de apărătorul desemnat din oficiu-avocat [REDACTAT], lipsă fiind intimata partea civilă [REDACTAT].

Procedura îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință, după care:

Se constată depuse la dosarul cauzei, prin serviciul registratură, în data de 21 octombrie 2020, prin fax, motive de apel formulate de inculpatul [REDACTAT]

Instanța constată că în cuprinsul motivelor scrise de apel, depuse la dosarul cauzei, se arată că se intenționează a se invoca excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 10 din Legea 187/2012, având legătură cu art.39 alin. 1 lit. b Cod penal.

Avocat oficiu [REDACTAT] având cuvântul, arată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate invocată de inculpat în motivele de apel, dorește să aducă la cunoștință faptul că apelantul i-a învederat faptul că dorește acordarea unui nou termen de judecată pentru a depune la dosarul cauzei motivarea acestei excepții de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, cu privire la cererea de amânare formulată de inculpat, arată că având în vedere că este o cerere formulată de apelant nu se opune amânării cauzei.

Instanța, cu privire la cererea de amânare formulată în cauză, pune în vedere părților să precizeze dacă la acest moment sunt de acord a se discuta condițiile de admisibilitate ale sesizării Curții Constituționale, cele care privesc condițiile formale care trebuie îndeplinite pentru a fi sesizată Curtea Constituțională, urmând ca apoi inculpatul să aibă posibilitatea să depună concluzii și cu privire la temeinicia în ceea ce privește această excepție, respectiv motivele pentru care textul ar fi neconstituțional.

Avocat oficiu [REDACTAT], având cuvântul, apreciază că poate pune concluzii cu privire la admisibilitatea sesizării Curții Constituționale.

Reprezentatul Ministerului Public, având cuvântul, apreciază că poate formula concluzii cu privire la admisibilitatea sesizării Curții Constituționale.

Instanța consideră că se poate discuta dacă sunt îndeplinite condițiile formale, cele prevăzute de lege pentru a se sesiza Curtea Constituțională, iar ulterior inculpatul poate depune

la dosar și o motivare in extenso care va fi înaintată Curții Constituționale, în măsura în care Curtea va admite această sesizare.

Întrebat fiind, apelantul inculpat [REDACTAT], arată că, față de precizările făcute de instanța de judecată, este de acord ca la acest termen de judecată se pună concluzii cu privire la admisibilitatea sesizării Curții Constituționale.

În raport de acestea, instanța pune în discuția părților această solicitare de sesizare a Curții Constituționale prin raportare la condițiile prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu precizarea că această excepție a fost invocată prin raportare la dispozițiile art. 10 din Legea 187/2012 cu trimitere la dispozițiile art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal-cele care reglementează modalitatea de contopire a pedepselor. Astfel, Curtea pune în discuție dacă în completarea acestei excepții ar fi utilă și invocarea neconstituționalității în legătură cu dispozițiile art.40 alin. 1 Cod penal, respectiv cele care vizează realizarea contopirii de către instanța care este investită cu judecarea unei alte infracțiuni, astfel cum s-a întâmplat în cazul inculpatului E. Z. C., în măsură în care se consideră că s-ar impune și acest lucru.

Avocat oficiu [REDACTAT], având cuvântul pentru apelantul inculpat [REDACTAT], în principiu, arată că rămâne la aprecierea instanței de apel cu privire la această chestiune, însă nu se opune. Cu privire la sesizarea formulată în cauză de către apelantul inculpat, în raport de textele de lege incidente în cauză, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Curții Constituționale.

Întrebat fiind dacă poate să arate care sunt textele din Constituția României pe care le consideră ca fiind încălcate, apărătorul desemnat din oficiu-avocat [REDACTAT] arată că nu poate să precizeze întrucât această excepție a fost pusă în discuție la acest termen de judecată, nefiind pregătită pe această chestiune, însă dacă instanța va aprecia că ar fi oportun să-i acorde un termen în acest sens, va avea în față și materialul pentru studiu.

Reprezentatul Ministerului Public arată că din punct de vedere formal, într-adevăr prin raportare la dispozițiile art. 29 din Legea 47/1992, sunt îndeplinite condițiile, respectiv excepția este invocată de către o parte care dovedește un interes, care are calitate de parte în cauză și se referă la aspecte care au legătură cu cauza, cu atât mai mult cu atât art. 10 din Legea de punere în aplicare a Codului penal cât și art. 39 Cod penal, dar și art. 40 Cod penal, adus în discuție din oficiu de către instanță, au fost chestiunile puse în discuție și care au dus la trimiterea cauzei spre rejudecare, rejudecarea cauzei cu efectuarea procedurii de contopire cu rezultanta, care probabil este și motivul prezentului apel. Astfel că, din punctul de vedere al parchetului sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru a se sesiza Curtea Constituțională. Cu privire la dispozițiile art. 40 Cod penal, crede că aceasta ar fi chestiunea, în sensul dacă acest caracter al obligativității este constituțional în măsura în care creează un tratament sancționator vădit defavorabil persoanei în cauză.

Întrebat fiind, apelantul inculpat arată că a formulat excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 10 din Legea 187/2012 și art. 15 din Constituția României, prin raportare la art. 20 din Constituția României, respectiv art. 7 din Convenția europeană a dreptului omului. În ceea ce privește cererea, consideră că sunt îndeplinite art. 29 alin. 1,2 și 3 din Legea 47/1992- privind funcționarea Curții Constituționale, sens în care solicită a se acorda un termen cât mai scurt pentru a putea finaliza motivele de fond pentru a sesiza Curtea Constituțională.

Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea Curții Constituționale, urmând a se sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 10 din Legea 187/2012 prin raportare la art. 39 alin. 1 lit. b și art. 40 alin. 1 Cod penal, cu referire la dispozițiile art. 15 alin. 2, art. 20 din Constituție și în opinia instanței și art. 16 alin. 1 din Constituție-cu referire la egalitatea cetățenilor în fața legii și nediscriminarea acestora.

Totodată, pune în vedere apelantului inculpat ca până la întocmirea încheierii de ședință de sesizare a Curții Constituționale să înainteze la dosarul cauzei și dezvoltarea pe largă a motivelor, care va însoți încheierea de sesizare a Curții Constituționale pentru a fi luate la cunoștință de Curtea Constituțională.

Instanța, din oficiu, pune în discuția părților sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri având ca obiect dezlegarea unei chestiuni de drept, în baza art. 475 Cod procedură penală. Arată că după cum a remarcat și apărătorul inculpatului problema în

această cauză este ridicată de faptul că s-a stabilit că ar existat o obligativitate a instanței de fond de a realiza contopirea pedepselor aplicate pentru infracțiunile deduse judecății din respectiva cauză cu toate celelalte pedepse care i-au fost aplicate anterior inculpatului pentru infracțiunile concurente. Acesta fiind și motivul principal de nemulțumire a inculpatului, având în vedere că pedeapsa la care s-a ajuns este maximul prevăzut de lege. Curtea a constatat că la dosar există o hotărâre a Curții de Apel Oradea care a reținut că un astfel de procedeu de contopire nu ar fi obligatoriu de realizat în această fază, putând fi realizat ulterior, în funcție și de interesul inculpatului. Având în vedere această situație, existând și posibilitatea de fi pronunțate și hotărârile contradictorii, Curtea consideră că ar fi util ca Înalta Curte de Casație și Justiție să răspundă la următoarea întrebare „Dacă în interpretarea art. 40 alin. 1 Cod penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei/pedepselor aplicate pentru infracțiunea dedusă judecății cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiunile concurente, în situația particulară în care în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012 s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă rezultantă mai mare decât intervalul de timp presupus de executarea succesivă a tuturor mandatelor de executare emise pe numele său și în vigoare la momentul soluționării cauzei?”. Față de acest aspect pune în discuția părților dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 Cod procedură penală pentru admisibilitatea acestei sesizări, precum și concluzii cu privire la această chestiune.

Reprezentatul Ministerului Public, având cuvântul, arată că văzând dispozițiile art. 475 Cod procedură penală raportat la obiectul sesizării enunțat, din oficiu, de către instanță, concluziile sunt în sensul că este utilă o asemenea solicitare. Apreciază că din punct de vedere formal sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție, cauza se află în ultimă fază procesuală, iar de această chestiune depinde, astfel cum a mai arătat și anterior, justa soluționare a cauzei motiv pentru care apreciază întemeiată o astfel de sesizare. Cu privire la fondul chestiunii urmează să se pronunțe Înalta Curte de Casație și Justiție. Nu cunoaște ca pe rol să existe o propunere în acest sens, întrucât aceste cazurile nu sunt foarte frecvente încât să dea naștere la soluții diametral opuse de natură a necesita RIL din partea Înaltei Curții de Casație și Justiție.

Avocat oficiu [redacted] având cuvântul pentru apelantul inculpat [redacted], apreciază că în raport de dispozițiile art. 475 Cod procedură penală, sub aspectul admisibilității sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție cu privire la tranșarea chestiunii de drept, apreciază că sunt îndeplinite condițiile, în sensul prezenta cauză se află în faza de apel, nu s-a mai discutat o astfel de chestiune și de asemenea lămurirea care ar duce Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la această chestiune ar soluționa fondul cauzei, cu care a fost sesizată instanța de apel. Astfel apreciază că ar fi oportună și admisibilă sesizarea Înaltei Curții de casație și Justiție, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

Apelantul inculpat [redacted] având cuvântul, apreciază, prin raportare la art. 475 Cod procedură penală, ca fiind oportună sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție.

CURTEA

Constată că prin sentința penală nr. [redacted] 4.08.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov în dos. nr. [redacted], s-au hotărât următoarele:

În baza art. 396 alin. (2) și (10) Cod de procedură penală, condamnă inculpatul [redacted] fiul lui [redacted], născut la data de, domiciliat în municipiul [redacted], strada [redacted] în prezent deținut în Penitenciarul [redacted] la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prev. de art. 244 alin. (1) și (2) Cod penal.

În baza art. 396 alin. (2) și (10) Cod de procedură penală, condamnă inculpatul [redacted] la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 323 teza a II-a Cod penal.

Constată că infracțiunile care fac obiectul prezentei cauze sunt concurente cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin următoarele hotărâri judecătorești:

- Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj
- Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 02.08.2016
- Sentința penală nr. [REDACTED] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- Sentința penală nr. [REDACTED] din 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj
- Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.11.2017 a Judecătoriei Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 22.01.2018 a Curții de Apel Oradea
- Sentința penală nr. [REDACTED] din 21.12.2017 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 29.03.2018 a Curții de Apel Cluj

În baza art. 97 alin. (1) Cod penal, menține anularea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 4 ani închisoare aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTED]/12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED]/A/25.11.2015 a Curții de Apel Cluj, anulare dispusă prin sentința penală nr. [REDACTED] 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED]/A/16.01.2017 a Curții de Apel Cluj și Sentința penală nr. [REDACTED] 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare în data de 02.08.2016.

Constată că suspendarea sub supraveghere a pedepsei de 4 ani închisoare aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTED] 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] A/25.11.2015 a Curții de Apel Cluj a fost revocată prin Sentința penală nr. [REDACTED] 0.05.2016 a Tribunalului Maramureș, definitivă la data de 25.05.2016.

Descontopește pedeapsa principală rezultantă de 8 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 21.12.2017 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 29.03.2018 a Curții de Apel Cluj, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, cu înlăturarea sporului, astfel:

- 2 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii continuate de înșelăciune
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de participație improprie la distrugere aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- 4 ani închisoare ca urmare a anulării suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj
- 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 02.08.2016

Descontopește pedeapsa principală rezultantă de 4 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, astfel:

- 3 pedepse a câte 4 ani de închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 3 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005
- 6 pedepse a câte 4 ani de închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 6 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal
- 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. b și alin. 2 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal

- 7 pedepse a câte 4 ani închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 7 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005

- 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal

- 3 pedepse de câte 4 ani închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 3 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea 241/2005

- 6 pedepse a câte 3 ani închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 6 infracțiuni prev. de art. 20 din vechiul Cod penal raportat la art. 8 alin. 3 din Legea 241/2005, cu referire la art. 8 alin. 1 Legea nr. 241/2005

În baza art. 10 din Legea nr. 187/2012, rap. la art. 38 alin. (1) și art. 39 alin. (1) lit. b) Cod penal, contopește pedepsele de 9 luni și 3 luni de închisoare aplicate prin prezenta hotărâre cu pedepsele de 4 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj, 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 02.08.2016, 9 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.11.2017 a Judecătoriei Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 22.01.2018 a Curții de Apel Oradea, 2 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 21.12.2017 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 29.03.2018 a Curții de Apel Cluj, 6 luni închisoare, 6 luni închisoare, 6 luni închisoare aplicate prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj, 4 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj, aplică pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, respectiv 36 de ani și 11 luni, reieșind o pedeapsă rezultantă de 40 de ani și 11 luni de închisoare.

În baza art. 45 alin. (1) și (3) lit. a) Cod penal, aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, b și c Cod penal 1969 (pentru litera c interzice dreptul de a avea calitatea de administrator la vreo societate comercială), pe o perioadă de 2 ani.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal, raportat la art. (1) și (3) lit. a) Cod penal, aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal din 1969.

Constată că prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 11.05.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 27.10.2016 a Curții de Apel Cluj, inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni în stare de recidivă postcondamnatorie în raport de condamnarea dispusă prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj.

Descontopește pedeapsa principală rezultantă de 6 ani și 2 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 11.05.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 27.10.2016 a Curții de Apel Cluj, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, astfel:

- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată
- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune
- 4 ani închisoare ca urmare a revocării suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj.

În baza art. 43 alin. (2) Cod penal, raportat la art. 39 alin. (1) lit. b) Cod penal, contopește pedepsele aplicate inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 11.05.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 27.10.2016 a Curții de Apel Cluj, aplică

pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, la care adaugă un spor de o treime din pedeapsa de 6 luni de închisoare, reieșind o rezultată de 2 ani și 2 luni închisoare (termenul II al recidivei postcondamnatorii).

În baza art. 43 alin. (1) și (2) Cod penal, adaugă pedeapsa de 2 ani și 2 luni închisoare la pedeapsa de anterioară neexecutată, respectiv 40 de ani și 11 luni de închisoare, reieșind o pedeapsă rezultantă finală de 42 de ani și 13 luni de închisoare.

În baza art. 60 Cod penal, reduce pedeapsa rezultantă de 42 de ani și 13 luni închisoare la maximul general, inculpatul urmând a executa în regim de detenție pedeapsa rezultantă de 30 de ani de închisoare.

În baza art. 45 alin. (1) și (3) Cod penal, aplică inculpatului, pe lângă pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 2 ani, respectiv a dreptului de a exercita profesia de administrator de societate comercială, pe o perioadă de 4 ani.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal, raportat la art. (1) și (3) Cod penal, aplică inculpatului, pe lângă pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și de a exercita profesia de administrator de societate comercială.

În baza art. 71 alin. (1) Cod penal, deduce perioada executată din pedeapsa rezultantă, respectiv din data de 11.02.2016 la zi.

În baza art. 72 alin. (1) Cod penal, deduce din pedeapsa rezultantă durata arestului preventiv din dosarul nr. 411/100/2016, respectiv perioada 30.08.2020 – 03.09.2010.

În baza art. 25 alin. (3) Cod de procedură penală, dispune desființarea ordinului de plată aflat la filele 22, 279 din dosarul de urmărire penală nr. 5767/P/2016.

În baza art. 397 alin. (1) și art. 25 alin. (1) Cod de procedură penală, coroborat cu art. 1357 Cod civil, admite acțiunea civilă formulată de partea civilă [redacted] cu sediul în municipiul [redacted] a obligă inculpatul [redacted] plătească părții civile [redacted] suma de 5.810,70 lei, cu titlu de daune materiale, la care se adaugă dobânda legală penalizatoare calculată raportat la această sumă de 5.810,70 lei, începând cu data 30.10.2015 și până la data plății integrale a debitului principal.

În baza art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală, obligă inculpatul [redacted] la plata sumei de 1.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art. 274 alin. (1) teza a II-a Cod de procedură penală, raportat la art. 5 lit. a) din Protocolul privind stabilirea onorariilor convenite avocaților pentru furnizarea serviciilor de asistență judiciară în materie penală, onorariul avocatului din oficiu – av. [redacted] în cuantum de 868 de lei, se va suporta din fondurile Ministerului Justiției.

În baza art. 276 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, obligă inculpatul [redacted] la plata de cheltuieli judiciare către partea civilă [redacted] în cuantum de 580 de lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut în esență că următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov cu numărul [redacted] P/2016 din data de 25.07.2018, înregistrat la această instanță sub dosar număr [redacted] 7/2018 la data de 21.08.2018, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului [redacted], fiul lui [redacted], născut la data de în municipiul [redacted], domiciliat în municipiul [redacted], în prezent deținut în Penitenciarul [redacted] C.N.P., de cetățenie română, necăsătorit, cu studii medii, fără ocupație, pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. 1, 2 Cod Penal și uz de fals prevăzută de art. 323 Cod Penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod Penal.

Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov a reținut că în cursul lunii octombrie 2015, inculpatul [redacted] în calitate de reprezentant de fapt al [redacted] a indus în eroare reprezentanții [redacted] B. cu privire la achitarea contravalorii mărfurilor achiziționate de la această societate, conform facturii fiscale nr. 151000564/30.10.2015, prin completarea ordinului de plată cu seria RO-PA nr. 90111 din data de 30.10.2015 și transmiterea acestuia pe adresa de email a societății vânzătoare a copiei ordinului de plată menționat, care

atesta în mod nereal faptul că societatea cumpărătoare a achitat contravaloarea mărfurilor dintr-un cont deschis la BCR SA, cunoscând că ordinul de plată este falsificat.

Prin sentința penală nr. 203 din data de 08.02.2019 pronunțată în dosarul nr. 19809/197/2018, Judecătoria Brașov a hotărât următoarele: În baza art. 244 alin. 1, 2 Cod Penal coroborat cu art. 396 alin. 10 Cod procedură penală a condamnat inculpatul [REDACTAT] la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „înșelăciune”. În baza art. 323, teza a II-a Cod Penal, coroborat cu art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a condamnat același inculpat la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „uz de fals în înscrisuri sub semnătură privată”. În baza art. 39 al. 1, lit. b Cod Penal a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an și 3 luni închisoare la care a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă aplicată (1/3 din 6 (șase) luni închisoare), pedeapsa rezultantă principală stabilită pentru inculpat fiind de 1 an și 5 luni închisoare.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, criticând-o pentru nelegalitate, în sensul că, în mod greșit prima instanță nu a efectuat operațiunea juridică a contopirii pedepselor, operațiune care este obligatorie, iar nu facultativă, potrivit celor reținute de către prima instanță. În susținerea apelului Parchetul a invocat prevederile art. 39 alin. 1 lit. b cod penal, precum și dispozițiile art. 40 alin. 1, 2 și 3 cod penal. Potrivit textelor de lege invocate de către Parchet în susținerea apelului, efectuarea operațiunii juridice a contopirii nu este una facultativă, ci obligatorie, contrar celor reținute de către prima instanță care a arătat că s-ar efectua doar dacă ar crea o situație favorabilă inculpatului.

Prin decizia penală nr. [REDACTAT] din 9 Mai 2019, Curtea de Apel Brașov a admis apelul declarat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov împotriva sentinței penale nr. 203 din data de 08.02.2019 a Judecătoria Brașov, pe care o desființat-o și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

După trimiterea spre rejudecare, dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoria Brașov sub nr. [REDACTAT]

În etapa judecătii, la termenul din data de 21 mai 2020, instanța a dat citire actului de sesizare și a adus la cunoștința inculpatului drepturile și obligațiile procesuale specifice fazei de judecată. La interpelarea instanței, inculpatul a declarat că recunoaște faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu și nu contestă probele administrate în cursul urmăririi penale, exprimându-și consimțământul cu privire la judecarea cauzei potrivit procedurii recunoașterii învinuirii, solicitare încuviințată de către instanță (vol. I, filele 171-172).

La termenul de judecată din 11.06.2020, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului din săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1), (2) Cod penal și uz de fals, prevăzută de art. 323 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) Cod penal în infracțiunile de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1), (2) Cod penal și uz de fals, prevăzută de art. 323 teza a II-a Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) Cod penal.

Analizând probele administrate în cursul urmăririi penale, instanța reține următoarea situație de fapt:

În cursul lunii octombrie 2015, inculpatul [REDACTAT], în calitate de reprezentant de fapt al [REDACTAT] a indus în eroare reprezentanții [REDACTAT] cu privire la achitarea contravalorii mărfurilor achiziționate de la această societate, conform facturii fiscale nr. 151000564/30.10.2015, prin completarea ordinului de plată cu seria RO-PA nr. 90111 din data de 30.10.2015 și transmiterea acestuia pe adresa de email a societății vânzătoare a copiei ordinului de plată menționat, care atesta în mod nereal faptul că societatea cumpărătoare a achitat contravaloarea mărfurilor dintr-un cont deschis la BCR SA, cunoscând că ordinul de plată este falsificat. Prin conduita sa, inculpatul a determinat partea civilă să îi remită bunuri în valoare de 5810,70 lei, pricinuind o pagubă în patrimoniul societății vânzătoare.

În drept, fapta inculpatului [REDACTAT] are, în data de 30.10.2015, în calitate de reprezentant al [REDACTAT], a indus în eroare reprezentanții [REDACTAT] cu privire la achitarea contravalorii mărfurilor achiziționate de la această societate conform facturii fiscale nr. 151000564 din 30.10.2015 în valoare de 5.810,70 lei prin transmiterea pe adresa de e-mail a [REDACTAT] a copiei ordinului de plată în care se menționa în mod nereal că [REDACTAT]

..... a dispus efectuarea plății sumei de 5.810,70 lei către și pe care amprenta ștampilei și semnătura funcționarului bancar erau contrafăcute, împrejurări cunoscute de inculpat, și astfel a determinat partea civilă să îi livreze marfă în valoare de 5.810,70 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, prev. de art. 244 alin. (1), (2) Cod Penal.

În ce privește individualizarea judiciară a pedepselor, instanța va avea în vedere că potrivit art. 74 alin. (1) Cod penal, stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială, iar conform alin. (2) al aceluiași articol, când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de criteriile prevăzute în alin. (1) și pentru alegerea uneia dintre acestea.

În concret, se reține că inculpatul a luat cu lejeritate hotărârea de a induce în eroare partea civilă cu scopul de a obține bunuri în valoare de aproximativ 5.800 de lei, folosind în acest sens un ordin de plată falsificat.

Inculpatul a cooperat cu organele de urmărire penală, recunoscând, în esență, comiterea faptei. De asemenea, în cursul fazei de judecată, a solicitat judecarea în procedura recunoașterii învinuirii, cererea sa fiind admisă de instanță, motiv pentru ca va beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă conform art. 396 alin. (10) Cod de procedură penală. În aceste condiții, ținând cont de conduita procesuală a inculpatului, dar și de faptul că au trecut aproape 5 ani de la data faptelor, instanța apreciază ca fiind suficientă condamnarea inculpatului la pedeapsă cu închisoarea orientate spre minimul special.

Prin urmare, în baza art. 396 alin. (2) și (10) Cod de procedură penală, va condamna inculpatul fiul lui născut la data de, domiciliat în municipiul strada în prezent deținut în Penitenciarul CNP, la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prev. de art. 244 alin. (1) și (2) Cod penal.

De asemenea, în baza art. 396 alin. (2) și (10) Cod de procedură penală, va condamna inculpatul la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prev. de art. 323 teza a II-a Cod penal.

În ce privește motivul pentru care s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, potrivit art. 425 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța are obligația de a se conforma hotărârii instanței de apel. Prin decizia penală nr. din 9 Mai 2019, Curtea de Apel Brașov a stabilit, în esență, că efectuarea operațiunii de contopire este o obligație pentru instanță, iar nu o facultate, urmând a se proceda în consecință în secțiunea următoare.

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel, în termenul legal, petentul condamnat

..... În dezvoltarea motivelor de apel, apelantul a arătat în esență că solicită schimbarea încadrării juridice din infracțiunile de înșelăciune prev. de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal și uz de fals prev. de art. 323 teza a II-a Cod penal ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal în infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal. În acest sens, s-a arătat că nu s-a acționat asupra unui înscris nou, scanându-se doar prin mijloace electronice un ordin de plată original care purta viza unității bancare, asupra căruia s-a intervenit ulterior, de asemenea, în sistem informatic modificându-se astfel mențiunile înscrise în rubricatura acestuia cu datele de identificare și contul bancar al persoanei vătămate. Folosirea ordinului de plată scanat constituie manoperă dolosivă la infracțiunea de înșelăciune din prezenta cauză. A mai învederat inculpatul apelant că a formulat o cerere de reunire a prezentei cauze cu cea care face obiectul dosarului nr. 2/2019 aflat pe rolul Judecătoriei Baia Mare, care i-a fost respinsă în mod nejustificat de către instanța de fond, fiindu-i astfel încălcat dreptul la un proces echitabil. Pentru aceste motive a solicitat admiterea apelului și trimiterea cauzei spre rejudecare.

La termenul din data de 22.10.2020, inculpatul a invocat oral excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012 raportat la art. 39 alin. 1 lit. b și art. 40 alin. 1 Cod penal, prin prisma dispozițiilor art. 15 alin. 2, art. 16 alin. 1 și art. 20 din Constituție.

Prin memoriul depus la dosarul cauzei la data de 05.11.2020, apelantul a depus memoriu scris în susținerea excepției de neconstituționalitate invocate la termenul din data de 22.10.2020.

În dezvoltarea motivelor, s-a arătat că prevederile art. 10 din Legea nr. 187/2012 sunt contrare art. 1 alin. 5 din Constituție și pe cele ale art. 15 alin. 2 din Legea fundamentală.

Argumentează inculpatul că pedeapsa rezultată în urma aplicării art. 10 din Legea nr. 187/2012 în sentința art. [REDACTED] 4.08.2020 este o sarcină disproporționată, pe care nu o putea prevedea la momentul comiterii infracțiunilor de evaziune fiscală pentru care a fost condamnat prin sentința penală nr. [REDACTED] 018 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin decizia nr. [REDACTED] /2017 a Curții de Apel Cluj. A învederat inculpatul că instanța de contencios constituțional a analizat critici de neconstituționalitate privind art. 10 din Legea nr. 187/2012 prin raportare la art. 15 alin. 2 din Constituție și s-a pronunțat prin deciziile nr. 822/03.12.2015, nr. 337/12.07.2016, nr. 775/15.12.2016 și nr. 697/08.11.2018. În toate aceste decizii, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 nu aduc atingere prevederilor art. 15 alin. 2 din Constituție.

Argumentează inculpatul că, în toată jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește importanța crucială a interpretării și aplicării Convenției într-un mod care face ca drepturile acesteia să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii. În acest sens, Curtea admite că statele au libertatea de a lua decizii cu privire la propria politică penală (Archour c. Franței nr. 67335/01 pct. 44; Guld Dah c. Franței, nr. 13113/03). Este la fel de adevărat că acestea au totodată obligația de a respecta normele enunțate la art. 7 (hotărârea Maktouf și Damjanovic c. Bosniei și Herțegovina). Tot în cuprinsul deciziei nr. 780/2017, Curtea Constituțională amintește: inculpatul, prin săvârșirea unei infracțiuni și sub imperiul legii noi, a înțeles să o încalce și pe aceasta, expunându-se consecințelor care derivă din acest fapt, așa încât aplicarea dispozițiilor legii noi în privința concursului, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni sub legea nouă era previzibilă pentru inculpat. În aceste condiții, este pe deplin justificată opțiunea legiuitorului de a reglementa tratamentul pluralității de infracțiuni în mod diferit, după cum toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, judecarea lor având loc sub legea nouă, situație tranzitorie în care aplicarea legii penale mai favorabile se va face potrivit deciziei Curții nr. 265/2014, ori cel puțin una dintre infracțiunile pluralității a fost comisă sub legea nouă, în această din urmă situație urmând a se aplica pedeapsa rezultantă potrivit legii noi, ce reflectă interesele apărării sociale la acel moment – sub incidența căreia s-a definitivat concursul de infracțiuni.

A arătat inculpatul că decizia Curții Constituționale nr. 265/2014 este rezultatul unui reviriment jurisprudențial realizat de curte, și nu al modificării legislației de către legiuitor. Până la apariția Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, concursul de infracțiuni era considerat o instituție autonomă. Astfel, s-ar fi contopit pedepsele stabilite mai întâi potrivit legii vechi și apoi potrivit legii noi, prin raportare la art. 10 din Legea nr. 187/2012. Această nouă interpretare a dispozițiilor relevante nu are un caracter rezonabil de previzibilitate. Problema recontopirii, cu aplicarea sporului prevăzut de legea nouă a unor pedepse stabilite sub imperiul legii vechi implică o retroactivitate a legii penale, incompatibilă cu prevederile art. 15 alin. 2 din Constituție.

A invocat inculpatul în susținerea excepției, observațiile tertului intervenient – Comisia Internațională a Juriștilor, transmise Curții Europene în cauza Del Rio Prada c. Spaniei (hotărârea din 21 octombrie 2013 a Carii Camere), care „reamintește că principiul legalității incriminării și a pedepselor, consacrat prin art. 7 din Convenție, dar și prin alte instrumente internaționale este un element esențial al preeminenței dreptului. Potrivit comisiei, în conformitate cu acest principiu, precum și cu obiectul și scopul art. 7 care interzic orice fel de element arbitrar în aplicarea dreptului, noțiunile autonome de „lege” și „pedeapsă” trebuie să primească o interpretare suficient de largă pentru a împiedica aplicarea retroactivă, în mod ascuns, a unei legi sau a unei pedepse în detrimentul unui condamnat. Aceasta a susținut că, în

cazul în care modificările aduse legii sau interpretării acesteia afectează o pedeapsă sau o reducere de pedeapsă care implică o reevaluare importantă a pedepsei într-un sens care nu era previzibil în momentul pronunțării pedepsei inițiale și care este defavorabil condamnatului și a drepturilor sale prevăzute de Convenție, aceste modificări vizează prin natura lor conținutul pedepsei, nu procedura sau modalitățile de executare a acesteia astfel încât acestea intră în sfera de aplicare a interdicției retroactivității.”

De asemenea, a invocat inculpatul, opinia domnului Antonio Cassere, profesor al Universității de Stat din Florența și fost președinte al Tribunalului penal Internațional de la Haga:

„În cele din urmă, în ceea ce privește problema stabilirii dacă ar trebuie să aplice sancțiunea pentru care noul Cod penal prevede o pedeapsă mai severă decât cea prevăzută de noua lege, aș dori să menționez următoarele: răspunsul la această întrebare nu poate fi decât afirmativ. Această concluzie are la bază două temeuri juridice: în primul rând, există un principiu general de drept internațional conform căruia, în cazul în care aceeași infracțiune este prevăzută în două dispoziții succesive, dintre care una impune o pedeapsă mai blândă, pedeapsa stabilită ar trebui să fie pronunțată în temeiul principiului favor libertatis; în al doilea rând, acest principiu este menționat în mod expres la art. 7 alin. 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale care prevede că nu se aplică nicio pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii acțiunii.” (Hotărârea din 18 iulie 2013 a marii Camere în cauza Maktouf și Damjanovic c. Bosniei și Herțegovina).

A continuat inculpatul argumentația sa, menționând că art. 20 din Constituție vizează tratatele internaționale privind drepturile omului. Aplicând art. 20 din Constituție, Curtea Constituțională a stabilit atât caracterul obligatoriu al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și interpretarea dată textelor acesteia de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Consideră inculpatul că art. 10 din Legea nr. 187/2012 încalcă art. 7 din Convenție, articol care nu suportă derogări, este intangibil, și nu permite invocarea principiului proporționalității. Principiul aplicării retroactive a celei mai favorabile legi penale este corolarul principiului neretroactivității legii penale mai severe. Dacă o lege penală mai severă nu se poate aplica în cazul actelor săvârșite înainte de intrarea în vigoare, atunci o lege penală mai favorabilă trebuie să se aplice actelor comise anterior, dar judecate ulterior intrării sale în vigoare. În cauza *Rahlema c. Republicii Cehe* (hotărârea Marii Camere din 27 ianuarie 2015, cererea nr. 59552/08), Curtea Europeană a analizat încălcarea art. 7 din Convenție prin răspunsul dat următoarelor două întrebări:

Infracțiunea a fost definită cu suficientă previzibilitate? Este mai grea pedeapsa aplicată reclamantului în temeiul Noului Cod penal?

Referitor la condiția previzibilității, aceasta este îndeplinită atunci când justițiabilul poate ști, pornind de la formularea dispoziției relevante și după caz, prin intermediul interpretării ei de către instanțe sau al asistenței juridice, ce fapte și omisiuni angajează răspunderea sa penală și ce pedeapsă riscă pentru acestea.

În cauza *Del Rio Prada c. Spaniei*, se statuează că „deși Curtea admite cu ușurință faptul că instanțele interne sunt într-o poziție mai bună decât ea pentru a interpreta și aplica dreptul intern, aceasta reamintește că interpretarea acestora trebuie totuși să se conformeze principiului legalității infracțiunilor și pedepselor consacrat prin art. 7 din Convenție.” A arătat inculpatul că în privința art. 10 din legea nr. 187/2012, condiția previzibilității nu este îndeplinită. În ceea ce privește a doua întrebare și anume dacă pedeapsa este mai grea, inculpatul a apreciat că situația este cât se poate de evidentă. avem o pedeapsă rezultantă de 4 ani conform contopirii pedepselor din dosarul nr. 411/100/2017 potrivit legii vechi și avem o pedeapsă rezultantă de 35 ani închisoare potrivit contopirii pe legea nouă pentru infracțiuni comise și judecate conform vechiului Cod penal.

A mai invocat inculpatul concluziile din cadrul opiniei concordante a domnului judecător Pinto de Albuquerque la care a aderat li domnul judecător Vucinic din cadrul Hotărârii din 18 iulie 2013 în cauza *Maktouf și Damjanovic c. Bosniei și Herțegovina*: „pe scurt, nu poate exista o lege penală retroactivă decât în beneficiul acuzatului. Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită nu constituia o infracțiune,

potrivit dreptului național sau internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii (versiunea negativă a principiului legalității). Invers, în cazul în care, ulterior săvârșirii infracțiunii, o nouă lege a introdus o pedeapsă mai blândă decât cea care era aplicabilă la momentul săvârșirii infracțiunii, această pedeapsă mai blândă trebuie aplicată (versiunea pozitivă a principiului legalității). Aceste principii fac parte din normele dreptului internațional cutumiar, care sunt obligatorii pentru toate statele și constituie norme imperative de la care nu poate deroga nicio normă de drept național sau internațional. Cu alte cuvinte, principiul legalității în domeniul dreptului penal este *jus cogens*, atât în versiunea pozitivă, cât și în cea negativă.

A susținut inculpatul că art. 39 alin. 1 lit. b) din Codul penal, încalcă art. 16 alin. 1 din Constituție. Curtea Constituțională a subliniat în mod constant că egalitatea nu înseamnă uniformitate și că pentru situații diferite se impun soluții juridice diferite. Principiul egalității presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit: „sub aspectul asigurării egalității în drepturi, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii consacrat de art. 16 alin. 1 din Constituție presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. El nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite la situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. (par. 24 din decizia Curții Constituționale nr. 368/2017) în aceeași decizie, Curtea Constituțională reține că „apărarea prin mijloace de drept penal a ordinii constituționale ține de competența Parlamentului, dar intră în atribuțiile Curții Constituționale verificarea modului în care politica penală configurată de legiuitor se reflectă asupra drepturilor fundamentale ale persoanei în vederea respectării unui just echilibru în raport cu valoarea socială ocrotită.”

A menționat inculpatul că este important de avut în vedere și expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, în acord cu care „într-un stat de drept întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorilor sociale lezate pentru cei care înfrâng pentru prima dată legea penală, urmând să crească progresiv pentru cei care comit mai multe infracțiuni înainte de a fi definitiv condamnați și cu atât mai mult pentru cei în stare de recidivă. De aceea, limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială trebuie corelate cu dispozițiile părții generale care vor permite o agravare proporțională a regimului sancționator prevăzut de pluralitatea de infracțiuni.”

A opinat inculpatul că, în cauză, intensitatea represiunii penale depășește limitele determinate raportat la importanța valorii sociale lezate.

La o analiză ipotetică, inculpatul nu apreciază că 27 de infracțiuni de evaziune fiscală, 10 infracțiuni de înșelăciune, 3 infracțiuni de abuz de încredere și 8 infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată sunt mai grave decât o infracțiune, spre exemplu, de omor calificat. În cazul său, pedeapsa rezultantă de 43 ani și o lună, redusă la o pedeapsă de 30 ani este mult mai mare decât pedeapsa la care ar putea fi condamnat un infractor pentru omor calificat, chiar și în ipoteza în care s-ar alege pedeapsa detențiunii pe viață, un astfel de făptuitor ar executa mai puțin decât inculpatul. Devine astfel evidentă lipsa vădită de proporționalitate în dozarea pedepsei în raport cu valorile sociale ocrotite de legea penală.

Cu privire la admisibilitatea excepției, inculpatul a arătat că aceasta îndeplinește cerințele instituite de art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 din Legea nr. 47/1992.

În lumina celor expuse, inculpatul apreciază că se impune declararea art. 10 din legea nr. 187/2012 ca neconstituțional, și să se constate că redactarea art. 39 alin. 1 lit. b) Cod penal trebuie reformată cu scopul instituirii unei limite clare apte să se circumscrie exigențelor art. 16 alin. 1 din Constituție.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, reprezentantul Ministerului Public a apreciat că din punct de vedere formal, într-adevăr prin raportare la dispozițiile art. 29 din Legea 47/1992, sunt îndeplinite condițiile, respectiv excepția este invocată de către o parte care dovedește un interes, care are calitate de parte în cauză și se referă la aspecte care au legătură cu cauza, cu atât mai mult cu atât art. 10 din Legea de punere în aplicare a Codului

penal cât și art. 39 Cod penal, dar și art. 40 Cod penal, adus în discuție din oficiu de către instanță, au fost chestiunile puse în discuție și care au dus la trimiterea cauzei spre rejudecare, rejudecarea cauzei cu efectuarea procedurii de contopire cu rezultanta, care probabil este și motivul prezentului apel. Astfel că, din punctul de vedere al parchetului sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru a se sesiza Curtea Constituțională. Cu privire la dispozițiile art. 40 Cod penal, crede că aceasta ar fi chestiunea, în sensul dacă acest caracter al obligativității este constituțional în măsura în care creează un tratament sancționator vădit defavorabil persoanei în cauză.

Analizând cu prioritate excepția de neconstituționalitate ridicată de către inculpat, instanța de apel reține următoarele:

Articolul 29 din Legea nr. 47/1992 instituie o obligație în sarcina instanței (lato sensu) de a „filtra” excepțiile sub aspectul admisibilității lor, impunându-i să verifice dacă excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial, vizează neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. În plus, norma impune ca excepția să fie ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța, ori de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.

Norma menționată instituie și o condiție negativă de admisibilitate, stabilind că nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Se constată că, în temeiul normei evocate, instanța constituie un prim filtru legal, care trebuie să asigure sesizarea Curții Constituționale numai atunci când excepția de neconstituționalitate îndeplinește cerințele prevăzute de lege.

Analizând din această perspectivă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 raportat la art. 39 alin. 1 lit. b) și art. 40 alin. 1 Cod penal, invocată de apelantul [REDACTAT] Curtea constată că aceasta vizează dispoziții dintr-o lege aflată în vigoare – Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, care au legătură cu soluționarea cauzei – decizia Curții Constituționale, fiind de natură a produce un efect concret asupra desfășurării procesului, în sensul că o eventuală admitere a excepției de neconstituționalitate ar fi de natură a conduce la stabilirea unei pedepse rezultante pentru inculpatul apelat într-un quantum substanțial mai redus decât cel stabilit prin sentința penală nr. [REDACTAT] 04.08.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul penal nr. [REDACTAT] 018*, ce face obiectul prezentului apel. De asemenea, se constată că excepția a fost invocată de una dintre părțile (inculpatul) din proces în fața unei instanțe judecătorești (instanța investită cu judecarea apelului declarat de inculpat).

În ceea ce privește condiția negativă, ca prevederea semnalată ca fiind neconstituțională, să nu fi fost declarată neconstituțională, Curtea constată că, până la acest moment, norma în discuție nu a fost declarată neconstituțională, deciziile pronunțate de Curtea Constituțională cu privire la prevederile criticate fiind în sensul respingerii excepțiilor de neconstituționalitate invocate.

Instanța de apel opinează că excepția invocată de apelant este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Așa cum s-a statuat constant și în jurisprudența Curții Constituționale, principiul activității legii penale presupune, ca regulă generală, aplicarea legii tuturor infracțiunilor săvârșite în timpul cât aceasta se află în vigoare. Acest principiu este indisolubil legat de cel al legalității, care reprezintă o caracteristică specifică statului de drept, motiv pentru care legiuitorul constituant a statuat în art. 1 alin. (5) că, "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie". În materie penală, art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală consacră regula potrivit căreia "Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii". Astfel, principiul legalității se aplică incriminării (nullum crimen sine lege), sancțiunii (nulla poena sine lege) și răspunderii (nullum iudicium sine lege).

De la principiul legalității s-a impus o excepție, aceea a aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, cunoscută sub denumirea de principiul mitior lex, principiu potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai

favorabilă. Acest principiu a fost consacrat la nivel constituțional în anul 1991, când legiuitorul constituant a statuat prin art. 15 alin. (2) că "Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale (...) mai favorabile". (Decizia Curții Constituționale nr. 365/2014, par. 26, 27).

Rezultă, per a contrario, că legea nouă care este mai severă nu poate retroactiva - regulă consacrată și prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, prin care s-a statuat că articolul 7 paragraful 1 din Convenție garantează nu numai principiul neretroactivității legii penale mai severe, ci și principiul retroactivității legii penale mai favorabile (așa cum s-a reținut și prin Decizia Curții Constituționale nr. 365/2014, par. 43).

De asemenea, se observă că în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că respectarea principiului retroactivității legii contravenționale mai favorabile incumbă, pe de-o parte, celui care este chemat să aplice legea (organul care constată și aplică sancțiunea contravențională/instanța de judecată), iar, pe de altă parte, **legiuitorului, care nu poate împiedica producerea efectului retroactiv al legilor contravenționale mai favorabile. Totodată, legiuitorul trebuie să se abțină de la reglementări care ar putea împiedica organul care constată și aplică sancțiunea contravențională sau instanța de judecată să stabilească și să aplice legea contravențională mai favorabilă.** (Decizia Curții Constituționale nr. 101/2013, publicată în Monitorul Oficial nr. 290/22.05.2013). Având în vedere că din perspectiva aplicării legii în timp nu există o deosebire între legea contravențională și cea penală, se poate considera că cele statuate de instanța de contencios constituțional în decizia invocată sunt pe deplin aplicabile și în ceea ce privește aplicarea în timp a legii penale.

Examinând dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2002 din perspectiva celor de mai sus, se constată că într-o oarecare măsură această normă retroactivează. Nu încapă îndoială că efectele pe care le produce această dispoziție nu se răsfrâng numai asupra pedepsei aplicate pentru infracțiunea comisă după intrarea în vigoare a Codului penal, ci în mod decisiv și asupra pedepselor aplicate inculpatului pentru fapte comise anterior intrării în vigoare a legii noi. Cu atât mai evident este efectul retroactiv în situațiile în care concursul de infracțiuni definitivat anterior intrării în vigoare a noului Cod penal a fost deja sancționat în mod definitiv printr-o hotărâre judecătorească, iar condamnatul ar avea posibilitatea, dacă ar aprecia că este în favoarea sa, să solicite contopirea pedepselor aplicate pentru infracțiunile concurente în condițiile art. 585 Cod procedură penală.

În decizia nr. 822/2015 (publicată în Monitorul Oficial nr. 127/18.02.2016), Curtea Constituțională a arătat că principiul aplicării legii penale mai blânde pentru infractor nu trebuie privit în mod absolut, ci în raport cu interesul apărării sociale, care nu permite crearea unei situații juridice mult prea favorabile acestuia. (par. 15). Totuși, instanța apreciază că interesul apărării sociale nu poate constitui un fundament solid pentru consecințele exagerate care decurg din aplicarea nelimitată a art. 10 din Legea nr. 187/2012.

Astfel, în prezenta cauză, prin aplicarea art. 10 din Legea nr. 187/2012 în combinație cu art. 39 alin. 1 și art. 40 alin. 1 Cod penal, se ajunge la o pedeapsă rezultantă de **42 ani și 13 luni închisoare** deși, în lipsa aplicării acestor prevederi, pedeapsa ar fi de aproape 5 ori mai mică (pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului anterior condamnării din prezenta cauză este de 8 ani și 6 luni închisoare). Mai mult decât atât, pedeapsa rezultantă este substanțial mai mare și decât durata pe care inculpatul ar executa-o în cazul în care ar executa succesiv mandatele de executare a pedepsei închisorii emise pe numele său.

Fără îndoială că reglementarea tratamentului penal al concursului de infracțiuni intră în atribuțiile organului legiuitor, conform politicii penale a statului. Însă aplicarea nediferențiată a regulilor concursului de infracțiuni prevăzute de noul Codul penal este în esența sa inechitabilă atunci când inculpatul este judecat ulterior pentru fapte concurente, în condițiile art. 40 alin. 1 Noul Cod penal.

Mai mult decât atât, aplicarea nelimitată a art. 10 din Legea nr. 187/2012 este de natură a aduce atingere și principiului securității raporturilor juridice, din moment ce modifică în mod substanțial efectele hotărârii anterioare de condamnare, producând efecte pe care instanțele judecătorești care l-au condamnat anterior pe inculpat pentru cele 21 de infracțiuni de evaziune fiscală nu le-au avut în vedere.

Tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni realizat în condițiile art. 40 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 39 alin. 1 Cod penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012, se înscrie în prerogativa legiuitorului de a stabili politica penală a statului, însă nu se poate ignora că, în fond, modalitatea actuală de sancționare afectează substanțial securitatea raporturilor juridice tranșate definitiv prin hotărârea judecătorească de condamnare anterioară și presupune o aplicare retroactivă a legii penale mai severe, ceea ce nu poate fi admis.

Având în vedere cele expuse, instanța opinează în sensul că politica penală a statului nu poate constitui un argument absolut pentru a justifica aplicarea fără nicio cenzură a art. 10 din Legea nr. 187/2012. Dimpotrivă, se constată că însăși Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că *legiuitorul trebuie să se abțină de la reglementări care ar putea împiedica organul care constată și aplică sancțiunea contravențională sau instanța de judecată să stabilească și să aplice legea contravențională mai favorabilă* (Decizia Curții Constituționale nr. 101/2013). Or, reglementarea analizată are întocmai acest efect - împiedică instanța de judecată să asigure până la capăt aplicarea legii penale mai favorabile pentru inculpat. Instanța de contencios constituțional are posibilitatea de a cenzura o normă care produce acest efect, așa cum de altfel a făcut-o și în decizia nr. 101/2013.

Instanța apreciază că norma criticată afectează nu numai substanța principiului aplicării legii penale mai favorabile consacrat de art. 15 alin. 2 din Constituția României, ci și pe cel al securității raporturilor juridice încorporat în art. 7 par. 1 din Convenție. Sigur, legiuitorul este suveran în stabilirea politicii penale a statului, și fără îndoială că pentru situațiile ulterioare datei de 01.02.2014 noua optică de sancționare mai severă a persoanelor care persistă în comportamentul infracțional se poate aplica fără discuții, însă pentru situațiile tranzitorii apare utilă instituirea unor reguli care să asigure respectarea tuturor principiilor amintite mai sus: principiul aplicării legii penale mai favorabile, principiul securității raporturilor juridice, principiul legalității. O posibilă soluție ar fi fost stabilirea unei limite superioare care nu ar putea fi depășită în urma aplicării combinate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 și art. 39 alin. 1 și art. 40 alin. 1 Cod penal.

În plus, Curtea arată că reglementarea instituită prin art. 10 din Legea 187/2012 este de natură a contraveni și dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Constituție privind egalitatea persoanelor în fața legii și nediscriminarea acestora.

Astfel, s-a susținut în mod constant că tratamentul unei persoane aflate în situația inculpatului din prezenta cauză – în privința căruia se face aplicarea art. 40 C.p. și, subsecvent, art. 10 din Legea 187/2012, respectiv contopirea pedepselor aplicate pentru infracțiunile deduse judecării cu pedepse aplicate anterior acestuia, prin hotărâri definitive – trebuie să fie identic cu cel al persoanei care este judecat în același timp pentru toate infracțiunile concurente. De asemenea, s-a justificat aplicarea art. 10 din Legea 187/2012 prin faptul că o persoană a continuat să săvârșească infracțiuni și după intrarea în vigoare a Noului Cod penal, deși cunoștea care va fi regimul sancționator.

Curtea remarcă însă că situațiile sunt diferite.

Astfel, în cazul infracțiunilor care sunt judecate în același timp, instanța va avea în vedere faptul că este obligată să aplice regulile de contopire stabilită de Noul Cod penal, ținând cont de existența cel puțin a unei infracțiuni comise sub imperiul acestei legi astfel că, la alegerea legii penale mai favorabile pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 01.02.2014 (alegere care trebuie realizată, astfel cum rezultă din decizia nr. 7/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept), va ține cont de această împrejurare.

Spre exemplu, în cazul mai multor infracțiuni de înșelăciune, ținând cont de necesitatea aplicării Noului Cod penal pentru realizarea contopirii, este foarte probabil ca această lege să fie aleasă și pentru faptele comise anterior intrării în vigoare a acestei legi, având în vedere limitele considerabil mai reduse de pedeapsă. În schimb, în cazul judecării separate a unei astfel de fapte (fără ca instanța să aibă imaginea întregii activități infracționale a inculpatului) este posibil să se dea eficiență altor elemente la alegerea legii penale mai favorabile - spre exemplu, poate fi aplicat Codul penal din 1969 în situația în care inculpatul nu se prezintă la judecată și nu oferă consimțământul pentru prestarea muncii în folosul comunității, astfel că nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei în condițiile Noului Cod penal.

Și în cazul inculpatului din prezenta cauză se constată că acestuia i-au fost aplicate pedepse de 4 ani închisoare (prin sp. nr. [REDACTAT] 2014 a Tribunalului Maramureș) și 3 ani închisoare (prin sp. nr. [REDACTAT] 2016 a Judecătoriei Cluj Napoca), apropiate de minimul legal, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, fiind ales ca lege penală mai favorabilă Codul penal din 1969, deși Noul Cod penal era vădit mai favorabil în ceea ce privește cuantumul pedepsei (prevăzând un minim de 1 an închisoare), pedepsele fiind însă astfel individualizate în condițiile în care instanța nu a avut în vedere pluralitatea de infracțiuni existentă, pronunțându-se cu privire la o singură infracțiune. Apare evident că, în măsura în care instanța ar fi avut cunoștință de faptul că acesta pedepse fac parte dintr-o pluralitate de infracțiuni care urmează a fi sancționată în condițiile art. 10 din Legea 187/2012, ar fi ales ca Noul Cod penal ca lege penală mai favorabilă și ar fi aplicat pedepse mai mici pentru infracțiunile deduse judecării.

De asemenea, judecarea separată a infracțiunilor nu poate fi imputată inculpatului, aceasta fiind o chestiune ce ține de activitatea organelor judiciare, astfel că nu se poate susține că acesta și-a asumat, de la început, modalitatea de pedepsire.

Prin urmare, aplicarea art. 10 din Legea 187/2012 apare discriminatorie, creând un tratament juridic diferit între persoane aflate în aceeași situație dar care sunt judecate în mod diferit pentru pluralitatea de infracțiuni săvârșită, respectiv persoanele pentru care întreaga pluralitate de infracțiuni este judecată în același dosar și persoanele care sunt judecate succesiv, în mai multe cauze, pentru fiecare dintre aceste infracțiuni.

Pentru a analiza condițiile de admisibilitate ale sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și pentru a verifica existența vreunei hotărâri pronunțată în recurs în interesul legii cu acest obiect, în temeiul dispozițiilor art.391 alin.1 Cod procedură penală, urmează a stabili termen pentru pronunțare data de 23.10.2020 în ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

DISPUNE

Stabilește pronunțarea asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de **23 octombrie 2020.**

În baza art. 29 alin. 4 rap. la art. 29 alin. 1 din Legea 47/1992 sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012 raportat la art. 39 alin. 1 lit. b și art. 40 alin. 1 Cod penal, prin prisma dispozițiilor art. 15 alin. 2, art. 16 alin. 1 și art. 20 din Constituție.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 22.10.2020.

Președinte,
[REDACTAT]

Grefier,
[REDACTAT]

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. [REDACTAT]

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 23 octombrie 2020

Instanța constituită din:

- Complet de judecată:

Președinte - [REDACTAT] - judecător
Judecător - [REDACTAT]
Judecător - [REDACTAT]

- Grefier - [REDACTAT]

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public - procuror [REDACTAT] - din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov

Pentru astăzi fiind stabilită pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 476 Cod procedură penală, în cauza având ca obiect apelului declarat de inculpatul [REDACTAT] împotriva sentinței penale nr. [REDACTAT] din 4 august 2020, pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul penal nr. [REDACTAT]

Dezbaterile în cauza de față s-au desfășurat în conformitate cu dispozițiile art. 369 alin. 1 Cod procedură penală, în sensul că desfășurarea ședinței de judecată a fost înregistrată cu mijloace tehnice audio.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.
Procedura îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei, după care:

Dezbaterile în cauza penală de față au avut loc în ședința publică din data de 22 octombrie 2020 când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate prin încheierea de ședință din acea dată care face parte integrantă din prezenta încheiere, iar instanța în vederea deliberării, a stabilit pronunțarea pentru data de 23 octombrie 2020, când,

CURTEA

Deliberând asupra cauzei penale de față, reține următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov cu numărul [REDACTAT]/2016 din data de 25.07.2018, înregistrat pe rolul Judecătoriei Brașov sub dosar număr [REDACTAT] 2018 la data de 21.08.2018, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului [REDACTAT] pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prev. de art. 244 alin. 1, 2 C.p. și uz de fals prev. de art. 323 C.p., ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.p.

În sarcina inculpatului s-a reținut că în cursul lunii octombrie 2015, în calitate de reprezentant de fapt al [REDACTAT], a indus în eroare reprezentanții [REDACTAT] Brașov cu privire la achitarea contravalorii mărfurilor achiziționate de la această societate, conform facturii fiscale nr. 151000564/30.10.2015, prin completarea ordinului de plată cu seria RO-PA nr. 90111 din data de 30.10.2015 și transmiterea acestuia pe adresa de email a societății vânzătoare a copiei ordinului de plată menționat, care atesta în mod nereal faptul că societatea cumpărătoare a achitat contravaloarea mărfurilor dintr-un cont deschis la BCR SA, cunoscând că ordinul de plată este falsificat.

Prin sentința penală nr. [REDACTAT] din data de 08.02.2019 pronunțată în dosarul nr. [REDACTAT] 8, Judecătoria Brașov a hotărât următoarele:

În baza art. 244 alin. 1, 2 C.p. coroborat cu art. 396 alin. 10 C.p.p. a condamnat inculpatul [REDACTED] la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „înșelăciune”. În baza art. 323, teza a II-a C.p., coroborat cu art. 396 alin. 10 C.p.p., a condamnat același inculpat la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „uz de fals în înscrisuri sub semnătură privată”.

În baza art. 39 al. 1, lit. b C.p. a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an și 3 luni închisoare la care a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă aplicată (1/3 din 6 (șase) luni închisoare), pedeapsa rezultantă principală stabilită pentru inculpat fiind de 1 an și 5 luni închisoare.

De asemenea, cu privire la **contopirea pedepselor**, instanța de fond a arătat că în mod firesc contopirea pedepselor pentru fapte concurente se face în situația în care se creează o situație mai favorabilă condamnatului decât cea în care execută succesiv mandatele de executare emise în temeiul mai multor hotărâri de condamnare aplicate pentru fapte concurente.

Faptele din prezenta cauză au fost săvârșite în luna octombrie 2015, după 01.02.2014, data intrării în vigoare a Noului Cod Penal, astfel că în eventualitatea contopirii tuturor pedepselor aplicate inculpatului instanța ar fi obligată de prevederile art. 10 din legea 187/2012 să aplice regimul sancționator al concursului de infracțiuni prevăzut de Noul Cod Penal, mult mai aspru decât cel prevăzut de Vechiul Cod Penal.

Prin sentința penală [REDACTED] 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin decizia penală [REDACTED] 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj, inculpatul a fost condamnat cu luarea în considerare a prevederilor Vechiului Cod Penal la 21 pedepse de 4 ani închisoare și 6 pedepse de 3 ani închisoare. În eventualitatea în care s-ar contopi pedepsele aplicate inculpatului prin prezenta sentință cu cele aplicate acestuia prin sentința penală [REDACTED] 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin decizia penală [REDACTED] 6.06.2017 a Curții de Apel Cluj, s-ar ajunge la **maximul general al pedepsei închisorii, situație evident mai nefavorabilă inculpatului decât cea în care în care execută succesiv mandatele de executare emise în temeiul mai multor hotărâri de condamnare pentru fapte concurente**. Având în vedere și poziția inculpatului de la termenul de judecată din 30.01.2019 când a solicitat expres să nu îi fie contopite pedepsele aplicate prin alte hotărâri de condamnare cu cele aplicate prin prezenta sentință, instanța va contopi doar pedepsele aplicate prin prezenta sentință, fiind mai favorabil inculpatului să execute mandatul de executare emis în temeiul prezentei sentințe după executarea mandatelor de executare emise în temeiul hotărârilor de condamnare rămase definitive anterior pronunțării prezentei hotărâri.

Împotriva acestei sentințe a declarat **apel** Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, criticând-o pentru nelegalitate, în sensul că, în mod greșit **prima instanță nu a efectuat operațiunea juridică a contopirii pedepselor, operațiune care este obligatorie**, iar nu facultativă, potrivit celor reținute de către prima instanță. În susținerea apelului, Parchetul a invocat prevederile art. 39 alin. 1 lit. b C.p., precum și dispozițiile art.40 alin.1,2 și 3 C.p. Potrivit textelor de lege invocate de către Parchet în susținerea apelului, efectuarea operațiunii juridice a contopirii nu este una facultativă, ci obligatorie, contrar celor reținute de către prima instanță care a arătat că s-ar efectua doar dacă ar crea o situație favorabilă inculpatului.

Prin **decizia penală nr. [REDACTED] Ap din 9 Mai 2019**, Curtea de Apel Brașov a admis apelul declarat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov împotriva sentinței penale nr. [REDACTED] h data de 08.02.2019 a Judecătoriei Brașov, pe care o desființat-o și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

În motivare, cu privire la caracterul obligatoriu sau facultativ al operațiunii juridice a contopirii, Curtea de Apel Brașov a reținut că **dispozițiile invocate de către Parchet sunt imperative**. Dispozițiile codului penal, amintite în susținerea apelului prevăd două ipoteze, ambele impunând pentru instanța de judecată obligativitatea efectuării operațiunii juridice a contopirii. Dispozițiile art. 39 alin. 1 C.p. au în vedere ipoteza în care instanța judecă pe fond mai multe infracțiuni concurente, situație în care este obligatorie efectuarea operațiunii juridice a contopirii. Această concluzie se desprinde din folosirea de către legiuitor a unei terminologii imperative.

Dispozițiile art. 40 C.p. prevăd ipoteza în care un inculpat este judecat pe fond pentru una sau mai multe infracțiuni și se constată că a mai fost condamnat definitiv, pentru infracțiuni concurente (ipoteza din speța dedusă judecării). Și în această din urmă situație este obligatorie efectuarea operațiunii juridice a contopirii având în vedere terminologia imperativă folosită de legiuitor în art. 40 C.p. care arată că se aplică dispozițiile art. 39 C.p.

Curtea a reținut că, aplicarea regulilor de drept material privitoare la concursul de infracțiuni, la recidivă și la pluralitatea intermediară nu este o posibilitate (o facultate) pentru instanța investită să judece o infracțiune sau mai multe, ulterioare condamnării definitive inițiale, ci reprezintă o obligație a instanței. Obligativitatea aplicării normelor penale, prevăzute de art. 39, respectiv, art. 40 C.p. rezultă și din analiza situației în care toate faptele ar fi constituit obiectul unei singure cauze penale, iar nu a mai multor asemenea dosare. Este evident că, într-o astfel de situație instanța era obligată nu doar să se pronunțe pentru fiecare faptă în mod individual, dar trebuia să soluționeze juridic și situația pluralității de infracțiuni sau de fapte.

În concret, ipoteza reglementată de art. 40 C.p. vine ca o completare pentru situația în care fapte concurente, în loc să fie judecate în mod unitar într-o singură cauză penală și cu aplicarea evidentă a prevederilor art. 39 C.p. în fapt sunt judecate distinct, unele fapte după ce s-a pronunțat deja o hotărâre penală definitivă pentru alte fapte concurente. Deoarece în cazul judecării unitare a tuturor infracțiunilor concurente instanța are obligația de a face aplicarea dispozițiilor art. 39 C.p. la fel trebuie să procedeze și în situația în care judecă ulterior fapte concurente cu alte infracțiuni pentru care s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă. Situația este identică și în cazul în care, în loc de concurs de infracțiuni, pluralitatea se prezintă sub forma recidivei sau a pluralității intermediare. Trebuie subliniat faptul că s-ar putea crea o situație de discriminare între persoane aflate în aceeași situație juridică, în cazul în care una dintre ele ar fi judecată, în mod unitar, într-un singur dosar pentru toate infracțiunile concurente (efectuarea concursului de infracțiuni fiind obligatorie, neexistând puncte de vedere contradictorii pentru această ipoteză) și o altă persoană care pentru infracțiuni concurente ar fi judecată distinct, în cauze separate (pentru aceasta existând, potrivit argumentelor primei instanțe doar facultatea de a aplica regulile concursului de infracțiuni).

Un alt argument în sensul caracterului obligatoriu al efectuării contopirii mai este dat de dispozițiile art. 585 C.p.p., care reglementează situația modificărilor de pedepse (chiar și în ipoteza concursului de infracțiuni, situație ivită pe parcursul executării pedepsei). Potrivit alineatului 3 al acestui text de lege, sesizarea în vederea efectuării unor astfel de contopiri se poate face chiar și din oficiu. Raportat la toate aceste considerente, Curtea a constatat că efectuarea contopirii pedepselor este o obligație pentru instanță, iar nu o posibilitate, facultate.

De asemenea, a apreciat instanța de control că operațiunea contopirii trebuie realizată de instanța de fond astfel că, admitând apelul, a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoria Brașov.

După trimiterea spre rejudecare, dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoria Brașov sub nr. [REDACTED]

La termenul de judecată din 11.06.2020, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului din săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1), (2) C.p. și uz de fals, prevăzută de art. 323 C.p., ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) C.p. în infracțiunile de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1), (2) C.p. și uz de fals, prevăzută de art. 323 teza a II-a C.p., ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) C.p..

Prin sp. nr. [REDACTED].08.2020 Judecătoria Brașov a dispus condamnarea inculpatului pentru cele două infracțiuni imputate la pedepsele de 9 luni închisoare, respectiv 3 luni închisoare.

De asemenea, respectând dispozițiile deciziei penale prin care s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, a făcut aplicarea dispozițiilor privind concursul de infracțiuni, respectiv recidiva, prin raportare la toate condamnările menționate în fișa de cazier a inculpatului.

În raport de acestea, a reținut următoarele:

Constată că infracțiunile care fac obiectul prezentei cauze sunt concurente cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin următoarele hotărâri judecătorești:

- Sentința penală nr. [redacted] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj
- Sentința penală nr. [redacted] din 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 02.08.2016
- Sentința penală nr. [redacted] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- Sentința penală nr. [redacted] din 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj
- Sentința penală nr. [redacted] din 24.11.2017 a Judecătoriei Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 22.01.2018 a Curții de Apel Oradea
- Sentința penală nr. [redacted] din 21.12.2017 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 29.03.2018 a Curții de Apel Cluj

În baza art. 97 alin. (1) C.p., menține anularea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 4 ani închisoare aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [redacted] din 11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 11.2015 a Curții de Apel Cluj, anulare dispusă prin sentința penală nr. [redacted] din 06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 01.2017 a Curții de Apel Cluj și Sentința penală nr. [redacted] din 04.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare în data de 02.08.2016.

Constată că suspendarea sub supraveghere a pedepsei de 4 ani închisoare aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [redacted] din 2.11.2014 a Tribunalului Maramureș definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 11.2015 a Curții de Apel Cluj a fost revocată prin Sentința penală nr. [redacted] a Tribunalului Maramureș, definitivă la data de 25.05.2016.

Descontopește pedeapsa principală rezultantă de 8 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [redacted] din 21.12.2017 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 29.03.2018 a Curții de Apel Cluj, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, cu înlăturarea sporului, astfel:

- 2 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii continuate de înșelăciune
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere aplicată prin Sentința penală nr. [redacted] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere aplicată prin Sentința penală nr. [redacted] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de participare improprie la distrugere aplicată prin Sentința penală nr. [redacted] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj
- 4 ani închisoare ca urmare a anulării suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [redacted] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj
- 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune aplicată prin Sentința penală nr. [redacted] din 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 02.08.2016

Descontopește pedeapsa principală rezultantă de 4 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [redacted] din 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [redacted] din 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, astfel:

- 3 pedepse a câte 4 ani de închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 3 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005
- 6 pedepse a câte 4 ani de închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 6 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul C.p.
- 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 9 alin. 1 lit. b și alin. 2 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul C.p.

- 7 pedepse a câte 4 ani închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 7 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005
- 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.p.
- 3 pedepse de câte 4 ani închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 3 infracțiuni prev. de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea 241/2005
- 6 pedepse a câte 3 ani închisoare fiecare pentru săvârșirea unui număr de 6 infracțiuni prev. de art. 20 din vechiul C.p. raportat la art. 8 alin. 3 din Legea 241/2005, cu referire la art. 8 alin. 1 Legea nr. 241/2005

În baza art. 10 din Legea nr. 187/2012, rap. la art. 38 alin. (1) și art. 39 alin. (1) lit. b) C.p., contopește pedepsele de 9 luni și 3 luni de închisoare aplicate prin prezenta hotărâre cu pedepsele de 4 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj, 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.06.2016 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 02.08.2016, 9 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 24.11.2017 a Judecătoriei Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 22.01.2018 a Curții de Apel Oradea, 2 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 21.12.2017 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 29.03.2018 a Curții de Apel Cluj, 6 luni închisoare, 6 luni închisoare, 6 luni închisoare aplicate prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 02.06.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.01.2017 a Curții de Apel Cluj, 4 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare, 3 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 01.02.2017 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 16.06.2017 a Curții de Apel Cluj, aplică pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, respectiv 36 de ani și 11 luni, reieșind o pedeapsă rezultantă de 40 de ani și 11 luni de închisoare.

În baza art. 45 alin. (1) și (3) lit. a) C.p., aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, b și c C.p. 1969 (pentru litera c interzice dreptul de a avea calitatea de administrator la vreo societate comercială), pe o perioadă de 2 ani.

În baza art. 45 alin. (5) C.p., raportat la art. (1) și (3) lit. a) C.p., aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.p. din 1969.

Constată că prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 11.05.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 27.10.2016 a Curții de Apel Cluj, inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni în stare de recidivă postcondamnatorie în raport de condamnarea dispusă prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj.

Descontopește pedeapsa principală rezultantă de 6 ani și 2 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 11.05.2016 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 27.10.2016 a Curții de Apel Cluj, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, astfel:

- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată
- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune
- 4 ani închisoare ca urmare a revocării suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTED] din 12.11.2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTED] din 25.11.2015 a Curții de Apel Cluj.

În baza art. 43 alin. (2) C.p., raportat la art. 39 alin. (1) lit. b) C.p., contopește pedepsele aplicate inculpatului prin Sentința penală nr. [REDACTAT] din 11.05.2016 a Judecătorei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. [REDACTAT] din 27.10.2016 a Curții de Apel Cluj, aplică pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, la care adaugă un spor de o treime din pedeapsa de 6 luni de închisoare, reieșind o rezultantă de 2 ani și 2 luni închisoare (termenul II al recidivei postcondamnatorii).

În baza art. 43 alin. (1) și (2) C.p., adaugă pedeapsa de 2 ani și 2 luni închisoare la pedeapsa de anterioară neexecutată, respectiv 40 de ani și 11 luni de închisoare, reieșind o pedeapsă rezultantă finală de 42 de ani și 13 luni de închisoare.

În baza art. 60 C.p., reduce pedeapsa rezultantă de 42 de ani și 13 luni închisoare la maximul general, **inculpatul urmând a executa în regim de detenție pedeapsa rezultantă de 30 de ani de închisoare.**

În baza art. 45 alin. (1) și (3) C.p., aplică inculpatului, pe lângă pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 2 ani, respectiv a dreptului de a exercita profesia de administrator de societate comercială, pe o perioadă de 4 ani.

În baza art. 45 alin. (5) C.p., raportat la art. (1) și (3) C.p., aplică inculpatului, pe lângă pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa accesorie a a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și de a exercita profesia de administrator de societate comercială.

În baza art. 71 alin. (1) C.p., deduce perioada executată din pedeapsa rezultantă, respectiv din data de 11.02.2016 la zi.

În baza art. 72 alin. (1) C.p., deduce din pedeapsa rezultantă durata arestului preventiv din dosarul nr. [REDACTAT] 2016, respectiv perioada 30.08.2020 – 03.09.2010.

Împotriva acestei sentințe penale a formulat apel inculpatul [REDACTAT] criticând, printre altele, și dispozițiile din cuprinsul sentinței penale privind contopirea pedepselor aplicate pentru infracțiunile deduse judecării cu cele aplicate anterior.

În cursul judecării inculpatul a invocat neconstituționalitatea prevederilor art. 10 din Legea 187/2012 rap. la prevederile art. 39 alin. 1 lit. b și art. 40 alin. 1 C.p., Curtea dispunând sesizarea Curții Constituționale pentru soluționarea acestei excepții de neconstituționalitate.

De asemenea, din oficiu, Curtea a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în condițiile art. 475 și urm. C.p.p. având ca obiect lămurirea caracterului obligatoriu al aplicării dispozițiilor art. 40 alin. 1 C.p., respectiv realizarea contopirii de către instanța investită cu judecarea unei cauze cu pedepse aplicate anterior inculpatului.

În acest sens, instanța de apel a constatat că în prezenta cauză este chemată a analiza, printre altele, dacă realizarea contopirii pedepselor aplicate pentru infracțiunile deduse judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului este obligatorie prin raportare la situația concretă a acestuia, respectiv faptul că executarea succesivă a tuturor mandatelor emise pe numele său ar conduce la o privare de libertate într-un quantum mai redus decât cel care ar rezulta în urma contopirii tuturor aceste pedepse. Este de remarcat că, într-o primă fază, instanța de fond a avut în vedere această situație specială și a considerat că realizarea contopirii nu ar fi obligatorie, soluție care a fost desființată în urma apelului promovat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, iar în prezent, la soluționarea apelului declarat în urma sentinței pronunțate în rejudecare, instanța de control este chemată să se pronunțe și asupra acestei chestiuni, criticată prin apelul declarat de inculpat.

Sub aspectul admisibilității sesizării, Curtea consideră că sunt îndeplinite condițiile art. 475 C.p.p., respectiv:

- cauza se află pe rolul Curții de Apel Brașov, instanță investită cu soluționarea acesteia în ultimă instanță
- există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei

- asupra acestei chestiuni Înalta Curtea nu a statuat anterior printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și, conform verificărilor efectuate, nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare având același obiect.

În ceea ce privește utilitatea obținerii unei soluții cu privire la această chestiune, Curtea va avea în vedere chiar hotărârile pronunțate împotriva inculpatului, constatând că în prezenta cauză a existat o opinie a Judecătoriei Brașov în sensul că operațiunea contopirii pedepselor se realizează atunci când este favorabilă inculpatului, opinie care nu a fost împărtășită de Curtea de Apel Brașov, dar și faptul că la dosar se regăsește hotărârea Tribunalului Maramureș – sp. nr. [REDACTAT] 7 (care a făcut obiectul contopirii în prezenta cauză) în care s-a arătat că realizarea contopirii nu este obligatorie în cadrul procesului având ca obiect acțiunea penală promovată împotriva unei persoane, putând fi efectuată ulterior.

În fapt, expunând aspectele relevante din perspectiva indicată mai sus, Curtea arată că inculpatul [REDACTAT] săvârșit numeroase infracțiuni, pentru o perioadă mai lungă de timp, începând cu anul 2010 și până în anul 2016, deci atât anterior datei de 01.02.2014 cât și ulterior acestei date. Prima hotărâre de condamnare care l-a vizat a rămas definitivă la data de [REDACTAT] (este vorba de sp. nr. [REDACTAT] Tribunalului Maramureș, def. prin dp. nr. [REDACTAT] p/21.11.2015 a Curții de Apel Cluj) ulterior acesta suferind și alte condamnări, astfel cum sunt enumerate și în hotărârea apelată.

În raport de acestea, la momentul pronunțării sentinței penale apelate, pe numele inculpatului erau emise următoarele **mandate de executare pentru următoarele pedepse** (situația sa juridică suferind ulterior modificări):

- 8 ani și 6 luni închisoare în baza sp. nr. [REDACTAT] a Judecătoriei Baia Mare – care include, în urma contopirii și aplicării dispozițiilor privind recidiva, și pedepsele de 4 ani și 2 luni închisoare aplicată prin sp. nr. [REDACTAT] a Judecătoriei Baia Mare, 4 ani închisoare în baza sp. nr. [REDACTAT] a Judecătoriei Cluj Napoca, 4 ani închisoare aplicată inițial prin sp. nr. [REDACTAT] Tribunalului Maramureș și 6 ani și 2 luni închisoare stabilită inițial prin sp. nr. [REDACTAT] a Judecătoriei Baia Mare)

- 9 luni închisoare în baza sp. nr. [REDACTAT] 17 a Judecătoriei Satu Mare

- 4 ani închisoare în baza sp. nr. [REDACTAT] a Tribunalului Maramureș

Prin urmare, la acel moment, existau un număr de 3 mandate de executare a pedepsei care, dacă ar fi executate succesiv, ar reprezenta un total de 13 ani și 3 luni închisoare. Adăugând și pedeapsa stabilită de instanță pentru infracțiunile deduse judecății în prezenta cauză – 10 luni închisoare, în măsura în care nu s-ar realiza contopirea, s-ar ajunge la un total de **14 ani și 1 lună închisoare**, în timp ce, în urma contopirii pedepselor, se atinge maximul legal, respectiv **30 de ani închisoare**.

Concursul de infracțiuni și recidiva reprezintă forme ale pluralității de infracțiuni. În ceea ce privește regimul sancționator, se constată că, în cazul concursului de infracțiuni, legiuitorul a ales sistemul cumulului juridic, respectiv aplicarea pedepsei celei mai mari la care se adaugă un spor (acest spor este unul fix, într-un quantum stabilit de legiuitor, și obligatoriu de aplicat conform Noului Cod penal în timp ce în codul penal anterior aplicarea sporului era facultativă iar quantumul acestuia era la latitudinea judecătorului, fiind stabilită doar limita maximă, respectiv 5 ani închisoare).

Pentru sancționarea recidivei, este stabilit un regim sancționator mai sever. Astfel, în cazul recidivei postcondamnatorii, Noul Cod penal prevede cumulul aritmetic al pedepselor, în timp ce codul penal anterior prevedea un sistem asemănător cu cel existent în cazul concursului de infracțiuni, sporul posibil a fi aplicat fiind mai mare (7 ani în cazul recidivei, 5 ani în cazul concursului de infracțiuni).

Prin urmare, în cazul unei pluralități de infracțiuni în una dintre cele două forme, pedeapsa rezultantă maximă ar fi cea stabilită prin sistemul cumulului aritmetic, în timp ce, în cazul concursului de infracțiuni, nu s-ar ajunge la acest quantum ci la unul mai redus. Pe cale de consecință, ca regulă, contopirea pedepselor a reprezentat, atât conform Codului penal din 1969 cât și Codului penal actual, o operațiune favorabilă condamnatului, menită a evita executarea succesivă (cumulată) a pedepselor stabilite prin mai multe hotărâri de condamnare. O astfel de executare ar fi condus la o rezultantă echivalentă celei care ar fi fost obținută prin cumularea

aritmetică a pedepselor, în situația în care fiecare mandat ar viza pedeapsa aplicată pentru o singură infracțiune, sau, în situația în care mandatele cuprindeau pedepse rezultante aplicate pentru mai multe infracțiuni concurente, o perioadă care, deși nu reprezenta intervalul care ar fi rezultat prin cumulul aritmetic al tuturor pedepselor, constituia oricum o perioadă de timp mai lungă decât cea care ar rezulta în urma contopirii pedepselor.

În acest context, similar opiniei exprimate în sentința pronunțată inițial în cauză, Curtea constantă că realizarea contopirii pedepselor este favorabilă condamnatului, atât din perspectiva vechii reglementări cât și în raport de regimul legal instituit prin Noul Cod penal.

În cazul de față însă, ca urmare a existenței acestei succesiuni de legi penale în timp și a aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012, se constată că realizarea contopirii pedepselor aplicate inculpatului va conduce la o pedeapsă rezultantă de 30 de ani, pedeapsă care depășește perioada de privare de libertate care ar rezulta dacă acesta ar executa separat pedepsele menționate în mandatele de executare emise pe numele său.

O astfel de situație, în opinia Curții, contravine spiritului legii care, astfel cum s-a arătat mai sus, deși urmărește sancționarea mai drastică a unei persoane care perseverează în săvârșirea de infracțiuni, înainte de a fi condamnat definitiv pentru vreuna dintre ele, totuși stabilește un tratament juridic care ar conduce, astfel cum s-a arătat mai sus, la o pedeapsă mai mică sau cel mult egală cu maximumul reprezentat de cumulul aritmetic al pedepselor.

Pe cale de consecință, ar trebui ca, în această situație, instanța, constatând că inculpatul ar ajunge la o pedeapsă rezultantă care depășește perioada de privare de libertate rezultând din executarea succesivă a mandatelor de executare a pedepsei, să nu realizeze contopirea pedepselor.

În opinia Curții, nu se poate vorbi de o discriminare față de persoanelor care sunt judecate în același timp pentru toate infracțiunile, situație în care realizarea contopirii este obligatorie, deoarece situația acestora nu este identică.

Astfel, în cazul infracțiunilor care sunt judecate în același timp, instanța va avea în vedere faptul că este obligată să aplice regulile de contopire stabilită de Noul Cod penal, ținând cont de existența cel puțin a unei infracțiuni comise sub imperiul acestei legi astfel că, la alegerea legii penale mai favorabile pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 01.02.2014 (alegere care trebuie realizată, astfel cum rezultă din decizia nr. [REDACTED] a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept), va ține cont de această împrejurare.

Spre exemplu, în cazul mai multor infracțiuni de înșelăciune, ținând cont de necesitatea aplicării Noului Cod penal pentru realizarea contopirii, este foarte probabil ca această lege să fie aleasă și pentru faptele comise anterior intrării în vigoare a acestei legi, având în vedere limitele considerabil mai reduse de pedeapsă. În schimb, în cazul judecării separate a unei astfel de fapte (fără ca instanța să aibă imaginea întregii activități infracționale a inculpatului) este posibil să se dea eficiență altor elemente la alegerea legii penale mai favorabile - spre exemplu, poate fi aplicat Codul penal din 1969 în situația în care inculpatul nu se prezintă la judecată și nu oferă consimțământul pentru prestarea muncii în folosul comunității, astfel că nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei în condițiile Noului Cod penal.

Și în cazul inculpatului se constată că au fost aplicate pedepse de 4 ani închisoare (prin sp. nr. [REDACTED] a Tribunalului Maramureș) și 3 ani închisoare (prin sp. nr. [REDACTED] a Judecătoriei Cluj Napoca) pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, fiind ales ca reprezentând lege penală mai favorabilă Codul penal din 1969, deși Noul Cod penal era vădit mai favorabil în ceea ce privește quantumul pedepsei, pedepsele fiind însă astfel individualizate în condițiile în care instanța nu a avut în vedere pluralitatea de infracțiuni existentă, pronunțându-se cu privire la o singură infracțiune.

De asemenea, judecarea separată a infracțiunilor nu poate fi imputată inculpatului, aceasta fiind o chestiune ce ține de activitatea organelor judiciare.

În raport de toate acestea, Curtea apreciază că situația persoanei care este judecată în același timp pentru toate infracțiunile concurente, situație în care se face în mod obligatoriu aplicarea dispozițiilor art. 39 C.p., nu este identică cu cea a persoanei care este judecată ulterior pentru o infracțiune concurentă, ipoteză în care trebuie făcută aplicarea art. 40 alin. 1 C.p., astfel

că nu se poate vorbi de o discriminare între acestea în situația în care, în această ultimă ipoteză, nu s-ar realiza contopirea pedepselor.

De asemenea, pentru motivele de mai sus, Curtea opinează că aplicarea art. 40 alin. 1 C.p. și, subsecvent, art. 39 C.p., nu ar trebui să se realizeze atunci când contopirea pedepselor ar conduce la stabilirea unei pedepse rezultante care ar depăși ca și quantum perioada care ar rezulta în situația în care nu s-ar realiza această operațiune iar inculpatul ar executa succesiv fiecare dintre mandatele de executare a pedepsei emise pe numele său.

Raportat la importanța acestei chestiuni de drept precum și la existența unor interpretări diferite în practică cu privire la caracterul obligatoriu al aplicării dispozițiilor art. 40 alin. 1 C.p., dar mai ales reținând situația specială generată de aplicarea art. 10 din Legea 187/2012, Curtea apreciază că se impune obținerea unei interpretări din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție și, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege, urmează a sesiza această instanță pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

În baza art. 476 alin. 2 C.p.p. va suspenda soluționarea cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGH
DISPUNE:**

În baza art. 475 Cod procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv:

În interpretarea art. 40 alin. 1 Cod penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală suspendă soluționarea cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 23 octombrie 2020.

PRESEDINTE,
[REDACTED]

GREFIER,
[REDACTED]

Red. [REDACTED]
13.01.2021